דאמרי דבקדרה אחרת מבשל לה

יחתכנה חתיכות:

וי"ל דלשון זהו היתר הבא מכלל

ל) [לקמן ק. וש"נ],5) פסחים מד:, ג) [ע"ןמוס' מנחות פג. ד"ה מה

חטאת ותום' זבחים לח.

ד"ה איכא], ד) [ל"ל כף],

ו) ובמדבר וז. ז) ול"ל בשאר

ו) [פרוצה ו], א) [י לפטחה קדשים], א) [ל"ל שלא נקמצו], ט) [ל"ל ליה], י) [ל"ל היינו],

לאשמועינן דכמות שהיא מחוברת

לאיל מבשלה: ללישנא קמא כו'.

והשתא קא מסיים למלתיה דאמרן

לעיל ושניהם לא למדוה. ללישנא קמא

דאוקמינן דבין ת"ק ובין ר"ש בהדי

א ומיי פ"נו מהלכום מיי׳ פט"ו מהלי מאכלות אסורות הלכה כא [טוש״ע יי סימן לט סעיף א]:

שימה מקובצת

דעם האיל מתבשלת: ז וללישנא בתרא דאוקימנא לת״ק דבקדירה אחרת: גן ולהאי מילתא קתני זהו: דן דהא קים לן . בהו מאחרי רבים: **כו** אלא מדרבנן בעינן ששים והכי נמי שמעינן: [] דרוצה לומר דמעם כעיפר דפאמר לומו זטעם כעיקו זקאמו לאו טעם גמור הוא אלא טעם כל דהו קאמר דהא בטיל בק׳ וס׳ ובכי ה״ג בטיל בק׳ וס׳ ובכי ה״ג אסור בקדשים ואע״ג וכו׳:] אף בשאר קדשים בק׳ . וס׳ כזרוע בשלה:

רבינו גרשום אין בשלה אלא שלימה. . כלומר ללישנא קמא שלימה ששלימה נתבשל עם האיל כלומר חתך לה והדר מבשלה עם איל. ואיבעית תימא דכ״ע מחתך חתך לה ומבשל לה. מר סבר בהדי איל זהו רשב״י ומבשל זהו השב"י בהדי איל זהו רשב"י ומר סבר בקדרה לחוד וזהו ת״ק. ומאי דקאמר אין בשלה אלא שלימה רשלימה נותן לו ומבשלה בקדרה לחוד. ללישנא למדוה מן הזרוע בשלה ר׳ חייא כר אכא כששיח במאה. מאן דאמר בששים קסבר כלומר בשר ועצמות קסבו כלומו בשו ועצמות ולא הוי אלא ששים לפי שעצם גדול יש בו רזרוע ולא הוה ליה כל מיניה דאיסור נתבשל עם היתר ולא נאסר ההיתר. קסבר כשר לבהדי כשר משערי׳ כו׳ דבזרוע מעט בשר יש בו והוי באיל מאה חלקים בשר כבזרוע: מיתיבי זהו היתר הבא מכלל איסור. כלומר הזרוע מכלל איסור. בלדמו החדע שנתבשל עם האיל זהו היתר הבא מכלל איסור שהזרוע מוקדשין ואין מותר לישראל שמתנה לכהן הוא והאיל של חוליז נתבשל עמו ואעפ״כ לאו למעוטי כו׳ כלומר לאו למעוטי כל איסורין שבתורה שאם נתבשל עם היתר שאסור אפי׳ בששים. אמר אביי אפיי בששים. אמו אביי לא צריכא לר' יהודה כו'. כלומר הא דתנן זהו היתר הבא מכלל והו היתו הבא מכלל איסור לאו למעט כל איסורין שבתורה. אלא לר׳ יהודה איצטריך למיתנא. וליגמר מינִיה כו' כלומר וליגמר מיניה ר' יהודה מן הזרוע בשלה דכמה התם בטל אע"פ שהוא מין במינו כך יהו בטלין כל איסורין שבתורה אע"ג י רמין במינו. הא גלי רחמנא ולקח הכהן מדם הפר בו' כלומר שדם השעיר וכשמערבן לקרנות המזבח . מזכיר הכתוב דם השעיר מזכיר הכתוב דם השעיר כדם הפר שהוא מין במינו ולא בטל ומיניה גמר ר' יהודה דמין במינו לא בטיל:

אין בשלה אלא שלימה. פירש בקונטרס דלה נתפרש בהיוה אין בשלה אלא שלימה. לא נתפרש באיזה לשון: דכ"ע. ת"ק ור"ש: לשון ונראה לפרש דמשמע בשלה כמו בשל לה למ"ד דגושה ומפיק ה"א כמו שיש לה כלומר כמו שהיא: דברד עלמא בחדי איל מבשל לה. דאין מקרא יולא מידי פשוטו אבל לאיכא בהדי איל מבשל לה. דאין מקרא יוצא מידי פשוטו וקרא משמע דעם האיל אומבשלו: ס"ק סבר מחסך לה. מן האיל והדר מבשל לה בהדיה ואשמועינן שלימה מבשלה ואינו מחתכה לחתיכות. ור"ש אתא

> אין בשלה אלא שלימה ר' שמעון בן יוחאי אומר אין בשלה אלא שנתבשלה עם האיל דכולי עלמא בהדי איל מבשל לה מר סבר מחתך לה והדר מבשל לה ומר סבר מבשל לה והדר מחתך לה ואי בעית אימא דכ"ע מחתך לה והדר מבשל לה מיהו מר סבר בהדי איל מבשל לה ומר סבר בקדרה אחרת מבשל לה ללישנא קמא אליבא בדברי הכל ללישנא בתרא אליבא דרבי שמעון בן יוחאי מאן דאמר יבששים סבר בשר ועצמות בהדי בשר ועצמות משערינן והוה ליה בששים מאן דאמר במאה סבר בשר בהדי בשר משערינן והוה ליה במאה ומי ילפינז מינה והתניא זהו היתר הבא מכלל איסור זהו למעוםי מאי לאו למעוםי כל איסורין שבתורה אמר אביי לא נצרכא אלא לרבי יהודה דאמר שמין במינו לא במיל קמ"ל דהכא בטיל וליגמר מיניה גלי רחמנא יולקח מדם הפר ומדם השעיר תרוייהו בהדי הדדי גינהו ולא בטלי ומאי חזית דגמרי' מהאיך ליגמר מהאי יחדוש הוא ומחדוש לא גמרינן אי הכי למאה ום' נמי לא ליגמר אטו אנן לקולא גמרינן לחומרא גמריגן דמדאורייתא ברובא במיל רבא אמר לא נצרכא אלא למעם כעיקר דבקדשים אסור קא משמע לן דהכא שרי

לתנא קמא מוליא אותו מידי פשוטו: מך סבר מחתך לה והדר מבשל לה. פירש בקונטרס דהיינו ת"ק ושלימה דקאמר היינו דאין מחתכין לחתיכות והשתא לא הוי מר סבר קמא ללישנא קמא כמ״ם קמא דאיכא דאמרי דהוי ר"ש ונראה לפרש מר סבר מחתך לה והדר מבשל לה היינו ר"ש בן יוחאי אבל ח"ק סבר דמבשל והדר מחתך והיינו שלימה דקאמר שתהא מחוברת לאחר בישול והשתא הוי מר סבר קמא ר"ש בן יוחאי כמו לאידך לישנא ומיהו ללישנא בתרא לריך לומר שלימה היינו שלא ומאן ראמר כששים סבר כשר ועצמות כו'. לאו דרשא גמורה היא למילף מינה לענין מין בשאינו מינו דטעם כעיקר דאורייתא דהכא מין במינו הוא דמדאורייתא בטילה ברובא אלא בששים ומאה קבלה היתה בידם ואסמכוה אהאי קרא ומכל מקום פריך שפיר מהא דתניא זהו היתר הבא מכלל איסור דמשמע שיש כאן היתר דבעלמא אסור כיולא בו: לאר למעושי בל איסורין שבתורה. וח״ת ומחי קושיה דילמא היינו דוקא לענין שאין מבטלין איסור לכתחילה והכא שרי

איסור משמע מכלל דבר האסור לאכילה: בואר חזית דגמרינן מהא בו'. ואף על גב דלחומרא מקשינן כיון דאיכא לאוקומי קרא דדם הפר בעולין כרבנן בהקומך רבה (מנחות דף כב:) אית לן למילף מזרוע בשלה אע"ג דלקולא וכן בסמוך פריך (ג) דאדרבה ניגמר מהכא לקולא דאיכא לאוקומי קרא דחטאת ודמשרת להיתר מנטרף לאיסור ונריכי כדאמר גפרק שלשה מינין (מור דף או): לחומרא גמריגן דמראורייתא ברובא במיל. וא"ת הא מינח במינו אבל בשאינו מינו לא בטיל דטעם כעיקר דאורייתא וי"ל דלאו דרשא גמורה היא כדפרישית ולענין מין במינו גמרינן לחומרא ובשאינו מינו קים להו דביותר מששים למר ומאה למר פוסק הטעם ואסמכינהו נמי אהאי קרא ועוד דזימנין פוסה בפחות מששים או ממאה א"כ הא דילפינן לאסור עד ששים ומאה חומרא בעלמא הוא: רבא אמר לא נצרכא אלא למעם כעיקר דבקדשים אסור. פירש בקונטרס דזהו למעוטי שאר קדשים אבל חולין שפיר ילפינן מיניה למאה וששים דמדאורייתא בטלי ברוב וילפינן מהכא להחמיר דלא ליבטל אלא במאה וששים משמע דר"ל דטעם כעיקר דקאמר לאו ח לטעם גמור הוא דהא בטיל במאה וששים אלא טעם כל דהו קאמר וגם ל"ל דכה"ג אסור בקדשים ואע"ג דלא הוי אלא משהו וכי פריך וליגמר מיניה היינו דלישתרו אף שי בשר קדשים בק' וס' כזרוע בשלה והשתח תימה כיון דהכח לח חיירי בטעם גמור אלא בכל שהוא מי דחקו לפרש דרבא אית ליה טעם כעיקר בחולין לאו דאורייתא כיון דהכא לא איירי בטעם גמור אלא בכל שהוא כדפרישית ועוד תימה דעל כרחיך אין כל שהוא אוסר בקדשים דלא אסר במשהו אלא עולין דוקא לרבנן ומין במינו לר׳

יהודה כדאמרינן בהדיא בהקומן רבה (מנחות דף כב. כג.) וכן בפ' התערובת (זבחים עת.) אמר ר"ל הפגול והנותר והטמא שבללן זה בזה ואכלן פטור וקאמר שמע מינה נותן טעם ברוב לאו דאורייתא אלמא משמע דאפילו כדי נחינת טעם לא אסר במינו וזרוע בשלה וחטאת דשמעתין במינו עסקינן ועוד אמר בהקומץ רבה (מנחות דף כג:) שתי מנחות 🗝 שנקמלו ונחערבו דבטל ברוב לרבנן דאמרי מין במינו בטיל אלמא אין כל שהוא אוסר בקדשים וכן בכמה דוכתין ונראה לפרש דהכא איירי בטעם גמור דבקדשים אסור מקרא דחטאת והוא הדין דבחולין אסור מקרא דמשרת אלא נקט קדשים משום דבזרוע בשלה דהוי קדשים קאי והכא שרי דפעמים שהורוע ומקצת מן האיל היו חוץ לרוטב ונותן הזרוע טעם במה שחוץ וזימנין נמי שיש משמנונית הזרוע הרבה על אותו מקצת עד שלא יהא רוב באותו מהלת לבטלו ובכל ענין שיבשל התיר הכתוב ורבא לא פליג אר׳ יוחנן דמשרת אתא לטעם כעיקר ודרשה גמורה היא ולא אסמכתא דמדר"ע נשמע לרבנן דדריש לה להיתר מצטרף לאיסור דלקי והוא הדין דלרבנן דמוקי לה לטעם כעיקר נמי לקי והא דאמר אביי בפרק כל הבשר (לקמן דף קח.) ש"מ טעמו ולא ממשו בעלמא דאורייתא דאי דרבנן מבשר בחלב מאי טעמא לא גמרינן להו דחדוש הוא אי חדוש הוא אע"ג דליכא נותן טעם נמי אמר שלך רבא דרך בישול אסרה תורה פירוש לעולם דרבנן התם דיחוי בעלמא הוא כלומר מהכא לא תידוק ובפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף סו.) דאמר רבי יוחנן טעמו ולא ממשו אסור ואין לוקין עליו י והיינו במינו דמדאורייתא ברובא בטל וטעמו וממשו דקאמר התם דלוקין כגון שהאיסור בעין ומכירו וכי קתני טעמו ולא ממשו אסור ואין לוקין עליו ה״ה אפילו טעמו וממשו אם אין מכירו אלא מילתא דפסיקא נקט בכל ענין אי נמי נקט ולא ממשו לרבותא דאפ״ה אסור

תורה אור השלם ו. ויצא אל המובח אשר לְפָנֵי יִיְ וְבָפֶּר עְלְיוּ וְלְקַח מִדָּם הַפָּר וּמִדַּם הַשְּׁעִיר וְנָתַן עַל קַרְנוֹת הַמִּזְבַּח ויקרא טז יח

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ולנישנא במכא וכו' ובשר מוטמו כתו היו וכו ובשר מועט. נ"ב דעתו ז"ל בזה לתרץ אם אנו מוליאין עלמות מהזרוע כן ג"כ מוליאים מהאיל וא"כ אין בו מאה אבל בירושלמי פ' ג' מינים הכל בירושלתי כ" ג' מינים בטיר מחרץ קושיא זו דאף שעצמות זרוע אין מצטרפין מ"מ (אין) עצמות איל מצטרפין וא"כ א"ל לום שפרש"י שבורוע בשר מעט וק"ל וכן במי"ר פ" נשא לף רמב ע"ג: (ב) ד"ה חדוש וכו׳ התיר לנטל: (ג) תום' ד"ה מחי וכו׳ פריך אדרבה דניגמר:

לעזי רש"י אישפלדו"ן. עצם השכם.

איל מבשל לה ילפי הנך אמוראי דלעיל מזרוע בשלה אליבא דדברי הכל: ולנישנה בחרה. בדחוקמינן ת"ק דבקדרה אחרת מבשל לה ילפי מילתייהו מדר"ש דחזינן דגשיל היתר בהדי איסור ובזרוע יש עלם הרבה ובשר מועט (ה) שהכתף אינו בכלל זרוע דתנן בפרק הזרוע (לקמן דף הלד:) איזהו זרוע מן הפרק של חלרכובה עד יוגף של יד אשפלדו"ן: בשר ועלם. דזרוע: בהדי בשר ועלמות. דאיל משערינן וקים להו לרבנן דששים איכא ושרייה רחמנא: ומ"ד מחה. סבר עלם לח בעיח לשעוריה דהא לא פליט טעמא מינה וכי משערת בשר דזרוע בהדי בשר דאיל איכא מאה: זהו היתר. הניתר מכלל איסור שהרי בלע איל מן הזרוע והתירו לך הכתוב: לאו למעוטי שחר חיסורים. דלח ילפינן להו מיניה: לא נלרכא. האי זהו: אלא לרבי יהודה דאמר. במנחות (דף כב:) מין במינו לא בטיל ובהאי איל בטיל להכי אמר זהו דלא ילפינן מיניה דליבטל מין במינו אבל מין בשאינו מינו ילפינן מיניה למאה ולינמר

וששים למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה: וליגמר מיניה. לבטולי מין במינו: ולקה מדם הפר ומדם השעיר. באחרי מות גבי קרנות מזבח הפנימי וקסבר רבי יהודה שמערה דם שניהם לכלי אחד והדבר ידוע שדם הפר מרובה מדם השעיר וקרי ליה דם השעיר אלמא לא מבטל ליה: חדוש הוא. דלכתחלה (כ) היתר לבטל האיסור: אטו אנן. הא דגמרינן מיניה מאה או ששים קולא הוא דתימא חדוש הוא דחדיש רחמנא ואקיל גביה ולא גמרינן מיניה: הא חומרא היא. דלא תימא ליבטול ברובא וחומרא שפיר גמרינן מיניה דכ"ש הוא ומה איל נזיר דאקיל גביה לא אקיל אלא במאה או בששים כ"ש באיסורי אחריני: דמדאורייםא. כלומר אי לאו מהאי גמרינן ומשוינן ביטול טעם כשחר בטולי דחורייתה ברובה הוה לן לבטולי כדכתיב (שמות כג) אחרי רבים להטות: לטעם כעיקר. נותן טעם קים לן דאסור בקדשים כעיקר ממשו של איסור שולהא מילתא קתני זהו למעוטי שאר קדשים אבל חולין שפיר גמרינן מיניה למאה וששים דהא קים לןח מאחרי רבים להטות דבטלי ברובא וילפינן מהכא להחמיר דלא ליבטיל אלא ס במאה ורבא לית ליה טעם כעיקר בחולין כדמפרש ואזיל מדאורייתא ברובא בטיל אלא מדרבנוף והכי נמי שמעינן ליה לר׳ יוחנן במסכת ע"ז (דף סו.) כל שטעמו ולא ממשו אין לוקין עליו. והא דילפינן ליה בפסחים (מד.) מנזיר ומשרת" ליתן טעם כעיקר סבירא להו אמוראי בתראי דאסמכתא בעלמא הוא ולאו מילף הוא דהוו להו נזיר וגיעולי עובדי כוכבים ב' כתובין הבאין כאחד אי נמי גיעולי עובדי כוכבים חדוש הוא כדאמרינן התם ומשרת להיתר מלטרף לאיסור: וליגמר